



IZBOR ZA NAJBOLJŠEGA OSNOVNOŠOLSKEGA IN SREDENJŠOLSKEGA PESNIKA JUBILEJNE 30. ŽUPANČIČEVE FRULICE

Letos je natečaj potekal na daljavo.

MED IZBRANIMI DESETIMI PESNIKI JE TUDI NAŠA TIJA TAMŠE IZ 7. A.

Vse skupaj vabimo na ogled filma o 30. Župančičevi frulici, kjer bosta strokovni komisiji razglasili najboljša pesnika in deklamatorja leta 2020. Film bo premierno predvajan na portalu Youtube na dan smrti Otona Župančiča v četrtek, 11. 6. 2020, ob 19.00.

Spodaj so Tijine pesmi:

VRANJA SAMOTA

Kukavica je odpela,
zima k nam bo prispela.

A vran z monoklom
in klobukom črnim
na veji je posedal
in v nebo gledal.

Vse življenje bil je srečen,
a dlje od kljuna ni pogledal.
Bil je sam, nikogar ni bilo.
To je to.

Vse ptice so odletele
tja v tople kraje,
vran sam je ostal,

se odločil,
da bo zimo raje prespal.

Postalo mu je dolgčas,
nikogar ni bilo,
rekel si je:
»Dolgčas mi je brez vas!«

Pustil klobuk in fino plat,
prijatelje si je šel iskat.
Na žicah so sedele tri vrane
in se krohotala.

Ni bil več sam,
samoto je dal na stran.

NAJBOLJŠA PRIJATELJA

Ni lahko najti prijatelja,
a ta dva res skupaj »pašeta«.

Gospod Dolgčas in gospa Samota sta se našla.
To zdaj sta najboljša prijatelja,
strah in trepet vsega sveta,
najbolj otrok, menda.
Nekoč sta ugotovila tole pošastno reč -
otroke poslala za peč.

Ta dva imata tudi dobre plati.

V samoti se porodijo
ideje, domišljije in vragolije.

Dolgčas navdihne pisatelja,
kakšno knjigo napiše
ali kdo drug pismo za prijatelja.

KOŠČEK UPANJA

Dežuje in dežuje
že cel dan,
a jaz še upanje imam.

Se je zavleklo v naslednji dan,
nič kaj ni s soncem obsijan.

Velik oblak obupa se je razgrnil,
vsako dobro misel zavrnil.

A se je uspel vriniti,
čeprav obstaja majhen kos
UPANJA.

Je raztrgalo in razcefralo
ta črn oblak,
ki je izginil,
ves obup razblinil.

ENCIJAN NA VRHU GORE

Encijan na gori je živel,
brez strahu, da bi ga kdo oplel.

A je videl nek dan,
zanj s temo obdan,
tri planince,
napotene proti vrhu.

Prestrašil se je zelo,
upal je, da bo vse mimo šlo.

Upal je in upal,
da bo preživel,
ni upanja zatrl,
z obupom se je sprl.

Prišli so do njega,
encijan je raje cvet zaprl,
vsak planinec si ga je ogledal,
pokomentiral in odšel.

Encijan se je spet odprl,
pokukal
in se oddahnil,
se proti goram obrnil
in si rekel:
»Tega ne bo pozabil,
dokler ne bom umrl.«

Tija Tamše, 7. a, OŠ KIDRIČEVO

Iskrene čestitke, Tija!
Tvoja mentorica Sonja Lenarčič